

[Hans Kjør.]

telse af penge på bunden konto mod skattefrihed var betinget af, at man betalte skatten, når man hævdede disse penge og lod dem indgå i forbrug. Hvor er så egentlig fidusen? Man kan sige, at der er tale om en forsinket skattevirkning, men det kender vi jo i forvejen i vores system, og det kan man så være for eller imod. Men må jeg ikke understrege, at de penge, som folk binder i et sådant system, udgår i hvert fald af forbruget, og man kan vel nok diskutere, om det er rimeligt, så ensidigt som hr. Ømann gør sig til talsmand for, at lade indtjeningen være beskatningsgrundlag, for det er jo ikke mindst forbruget af indtjeningen, der har den samfundsøkonomiske virkning.

Også hr. Aksel Larsen beærede os med en bemærkning om vores program, som han kaldte for demagogisk stemmefiskeri. Ja, hvis man bare stikker det ud, er det jo demagogi i sig selv. Så gentog hr. Aksel Larsen med reference til hr. Ømann, som plejer at citere det fra Keynes, at vi kan ikke spare os ud af vanskelighederne, men vi må producere os ud af vanskelighederne. Ja men det er da så sandt, som det er sagt. Den besparelsespolitik i det offentlige, vi fører, og som vi må fortsætte, har netop til hensigt at frigøre ressourcer til de områder, hvor vi kan producere os ud af vanskelighederne. Men når så hr. Aksel Larsen fortsætter med at sige, at han kunne forstå det, hvis man brugte pengene til at nedsætte renten i boligbyggeriet, må man vel sige, at nok er boligen en ting, der har vor største interesse, den er et centralt led i menneskets tilværelse, men det er vel ikke ligefrem sådan, at man kan producere sig ud af vanskelighederne ved at bygge boliger, det er ikke dér, løsningen på de samfundsøkonomiske problemer ligger.

Jeg fæstede mig også ved, at i den debat, der nu udspinder sig mellem socialdemokratiet og SF om, hvorvidt markedsspørgsmålet er et valgspørgsmål eller ej, gjorde hr. Aksel Larsen gældende, at arbejderbevægelsen var socialistisk international og kunne derfor ikke gå ind i De europæiske Fællesskaber. Må jeg forstå det på den måde, at hvis det drejede sig om socialistiske fællesskaber — for vi kender jo i Østeuropa et system med økonomisk samarbejde mellem lande, der har et andet økonomisk sy-

stem end vort — ville hr. Aksel Larsen have en anden indstilling over for Danmarks stilling til et sådant samarbejde? Hvis det er tilfældet, må jeg spørge, om det er hr. Aksel Larsens opfattelse, at der igennem det økonomiske samarbejde mellem socialistiske lande er opnået større og bedre resultater for den almindelige befolkning, for arbejderbefolkningen, end der er i de vestlige lande. Jeg tror, at svaret giver sig selv, men det kan jo være, at årsagen er den, hr. Aksel Larsen begyndte med, nemlig at det altid er de tidligere regeringers skyld. Nu har lederne jo siddet mange år på de kanter, så vi skal langt tilbage, før vi kan finde de skyldige.

I debatten i dag har også spørgsmålet om det såkaldte røde kabinet været draget ind. Det passer jo ikke hr. Per Hækkerup, at man taler om det, og jeg tror såmænd heller ikke, det er så nødvendigt at tale så forfærdelig meget om det. Det afgørende i denne sag er jo ikke, hvilke virkninger hr. Per Hækkerup mener der kommer ud af den periode, det afgørende er det, som vælgerne mener der kom ud af den periode. Nu gav hr. Aksel Larsen jo udtryk for en vis bitterhed over, at hr. J. O. Krag ikke havde omtalt SF i forbindelse med samarbejdsmulighederne, men sandt at sige er det da et vældigt fremskridt for hr. Aksel Larsen. Jeg husker da en periode, hvor han ikke var så heldigt stillet, at han ikke blev omtalt, men hvor han blev omtalt negativt, og det var jo ingen hindring for, at der alligevel blev samarbejdet bagefter, så jeg synes ikke, hr. Aksel Larsen behøver at se så sort på de muligheder, der er.

Vi er nu efterhånden kommet til en lang dags nat, og på trods af, at jeg og andre ordførere efter mig i morges tog udgangspunkt i tørvepolitikken og spurgte, om det forholdt sig sådan, så måtte vi kunne forvente at få en oplysning om, hvilke af de forslag, socialdemokratiet havde stillet i sin oppositionsperiode, der skulle gennemføres, og hvilke der ikke skulle. Jeg må altså konstatere, at vi ikke har fået nogen forklaring herpå, og vi står nu over for at skulle ud i en valgkamp efter en periode, hvor socialdemokratiet som opposition har stillet en lang række forslag af omkostningskrævende art, men vi andre må gå ud og sige: ja men der er nok ingen af dem, der skulle have været gen-